

něm podkladě, pak dlužno uvážiti, že dle § 20 přísluší rozhodování vrchnostem veřejné správy, v nejvyšším stupni dle § 2 zák. z 31. března 1920 č. 218 Sb. mno v dohodě s min. vnitra. Na této kompetenci nebylo nic změněno vl. nař. ze 7. června 1923 č. 113 Sb. Dle zákona o ubytování vojska nebyla by tedy Civ. správa vůbec povolána řešiti spor o náhradu škody vzniklé ubytováním vojska.

Ať již Civ. správa rozhodovala dle zák. o vál. úkonech nebo dle zák. o ubytování vojska, osobovala si kompetenci, která jí v žádném případě nepřísluší. — — —

č. 6292.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Jak jest provéstí zvýšení odpočivných požitků podle zák. č. 287/24 při býv. uh. stát. úředníku, pensionovaném před převratem, jehož odpoč. požitky byly čsl. státem převzaty?

(Nález ze dne 7. února 1927 č. 2511.)

V ě c: Ignác S. ve V. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě stran odpočivného.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud vyměřuje st-li v ý s l u ž n é t o l i k o 60% z pensijní základny, zrušuje se pro vady řízení. Jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Podle § 1 zák. č. 287 z r. 1924 jest upravití požitky státních úředníků, jichž činná služba skončila před 1. lednem 1925 podle pensijní základny vyplývající z aktivních požitků platných dne 1. ledna 1925. Jde-li však o úředníky, kteří za své činné služby nepodléhali zákonu č. 541 z r. 1919, č. 186 z r. 1920 a č. 394 z r. 1922, jest použití normy předchozí vázáno podmínkou, že byli účastni úpravy provedené zákonem č. 99 z r. 1921.

V daném případě není podle obsahu správních spisů pochyby o tom, že pensijní požitky st-le, býv. to úředníka fin. správy býv. státu uherského, pensionovaného před účinností zák. č. 541 z r. 1919 byly podle nař. č. 248, resp. 247 z r. 1922 převzaty čsl. státem a upraveny podle zásad zák. č. 99 z r. 1921 a nutno proto míti za zjištěno, že výhody zák. č. 287 z r. 1924 se na st-le vztahují. Z toho ostatně vychází i žalovaný úřad.

Podle ustanovení § 1 cit. zák. spočívá v zásadě úprava odpočivných požitků osob mu podléhajících v tom, že pens. základna, na jejímž podkladě byly vypočteny dosavadní jejich požitky, určí se znovu podle norm platných 1. ledna 1925 a že na takto získaném podkladě se vyměří jejich výslužební požitky.

V daném případě není podle správních spisů pochyby o tom, že st-l vstoupil dne 1. dubna 1914 do výslužby jako úředník býv. státu uherského II. platového stupně IX. hodn. třídy. Proto bylo povinností žal.

úřadu, aby upravuje podle předpisu cit. § 1 zák. č. 287 z r. 1924 jeho výslužné, vycházel přede vším jiným proti stavu do té doby platnému z pens. základny IX. hodn. třídy, II. plat. stupně, jak se jevil podle norem účinných dne 1. ledna 1925. Žal. úřad také tímto způsobem postupoval, jak jest doloženo obsahem správních spisů a stížnost v této příčině nevytýká, že určil pens. základnu II. plat. stupně IX. hodn. třídy v tom směru nesprávně. Ovšem namítá stížnost, že za základ pens. požitků bylo v daném případě vzíti nikoliv II. platový stupeň IX. hodn. třídy, nýbrž II. stupeň třídy VIII. Oč st-l toto své tvrzení opírá, stížnost expressis verbis neuvádí, leč se zřením k tomu, že tento nárok uplatňuje se poukazem k tomu, že vykazuje 20 let celkové doby služby, lze usuzovati na to, že se domnívá, že k cíli určení pens. základny podle zák. č. 287 z r. 1924 bylo zhodnotiti jeho celkovou služ. dobu podle zásad zák. č. 222 a nařízení č. 666/20. Pro nárok takový však neposkytuje zákon č. 287/24 ani nejmenší opory. Pokud tedy st-l se domáhá toho, aby jeho pens. základna byla určena II. plat. stupně VIII. hodn. třídy, jest jeho stížnost zřejmě bezdůvodná.

Jinak jest tomu však, pokud jde o časové zhodnocení služ. doby st-lem vykazované. Jak stížnost, tak i žal. úřad vychází ze zjištění, že st-l vykazuje efektivní akt. služ. dobu 20 let. Rozpor jest toliko v tom, jak jest tuto služ. dobu hodnotiti. Kdežto žal. úřad ji hodnotí toliko 20 lety a dochází na tomto podkladě k výpočtu výslužného 60% ze zjištěné pens. základny 2. plat. stupně IX. hodn. třídy, vytýká st-l, že tak činí neprávem, tvrdě, že má po zákonu nárok na výměr výslužného 64% ze zmíněné základny.

V té příčině nelze upříti stížnosti důvodnost. Podle § 37 uher. zák. čl. LXV : 1912 jest vyměřiti výslužné státního úředníka na podkladě včitatelné 10leté služby 40% a za každý další rok skutečné služby přičísti 2% další, leč podle § 11 cit. zákona ve znění § 2, odst. II. lit. a) zák. č. 287/24 jest pro účely tímto zákonem stanovené čítati osobám účastným na výhodách tam normovaných podle § 11 uh. zák. čl. LXV : 1912 7 měsíců efektivní služby za 8 měsíců. Z toho se podává pro konkrétní případ, že pro účely zák. č. 287 z r. 1924 jest hodnotiti skutečně odsloužených 20 let pensistovi stylu uherského nikoliv jako 240 měsíců, nýbrž jako 274 měsíce, t. j. přibližně 22·8 let a podle toho vyměřiti procentuelní výslužné ve shodě s ustanovením § 37 zák. čl. LXV : 1912.

Jest ovšem pravda, že zákon č. 287 z r. 1924 stanoví, že výhodu tuto jest přiznati toliko na terminovanou přihlášku percipienta, leč v daném případě žal. úřad poučení odpovídající tomuto ustanovení v dekretu, jímž st-li nově vyměřil pensi podle zák. č. 287 z r. 1924, škrtl. I když nelze pochybovati o tom, že úřad nebyl povinen po zákonu poučení takové dáti, nelze se uzavíratí přesvědčení, že st-li nutně muselo vzniknouti domnění, že mu úřad tímto svým postupem již v nař. dekretu zásadně odepřel přiznání výhody II. odst. § 2 lit. a). Tím byl ovšem st-l sveden k tomu, že místo postupu normovaného v III. odst. § 2 zák. nastoupil přímo cestu stížnosti k nss. Jeho procesní obrana utrpěla tím podstatnou újmu a bylo proto nař. rozhodnutí, pokud hodnotí 20letou služ. dobu st-lovu 60% z přiznané mu pens. základny, zrušiti podle § 6 zák. o ss.